РИЧАРД РАЙТ
МЕЖДУ СВЕТА И МЕН

Превод от английски: Леда Милева, —

chitanka.info

Една сутрин, като вървях из гората, внезапно попаднах
на това място, попаднах на зелена поляна,
охранявана от стари
дъбове и брястове.
И тъмните подробности на случката изплуваха пред мен,
застанаха между света и мен…

Имаше купчина бели кости. Те спяха забравени
върху възглавница от пепел.
Имаше овъглено дръвче. То сочеше като безчувствен пръст
към небето.
Имаше откършени клони, тънки вени на изгорели листа
и опърлено, мазно въже;
празна обувка, празна вратовръзка, разкъсана риза, самотна
шапка и чифт панталони, втвърдени от черна кръв.
Имаше копчета по смачканата трева, клечки кибрит,
угарки от пури и цигари,
черупки от фъстъци, празна бутилка от джин
и червилото на блудница.
Безредни следи от катран, разхвърлени пера
и витаещ дъх на бензин.
А през утринния въздух слънцето сипеше жълто учудване
в празните очи на един бял череп…

Стоях и умът ми се вледени от жал — за живота,
който беше изчезнал.

Земята се вкопчи в краката ми, около сърцето ми израснаха
студените стени на страха.
Слънцето умря в небето; нощният вятър зашумя в тревата,
зашушна в листата на дърветата; горите изсипаха
гладен вой на псета; тъмнината закрещя
със жадни гласове; а свидетелите станаха
и оживяха:
Сухите кости се раздвижиха, пропукаха, повдигнаха се
и се стопиха в моите кости.
Сивата пепел се превърна в плът — здрава, черна — и се
съедини с моята плът.
Бутилката джин тръгна от уста на уста, засвяткаха пури
и цигари, блудницата размаза върху устните си
червило.
И хиляда лица се завъртяха край мене, закрещяха,
че животът ми трябва да бъде изгорен…

Тогава ме сграбчиха, съблякоха ме, избиха зъбите в
гърлото ми, докато почнах да гълтам собствената си
кръв.
Гласът ми се удави в крясъка на техните гласове,
мокрото ми черно тяло падна и се запремята в
ръцете им, докато ме превързаха за дръвчето.
Кожата ми лепнеше за горещия, врящ катран и се смъкваше
на тънки ивици.
Пухът и дръжките на перата потъваха в оголената ми плът,
аз стенех в агония.
После милостиво изстудиха кръвта ми, изстудиха я

с кръщение в бензин.
Сред червените огнени езици аз скочих към небето
и болката се надигна като вода, в която врат
ръцете ми, краката ми.
Задъхвах се, молех и се притисках като дете,
притисках се към горещите бедра на смъртта.
Сега съм купчина сухи кости, а лицето ми — бял череп,
втренчен със жълто учудване в слънцето…

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.